

19)) Tijdens ondervragingen heeft Dostojevski het onderzoek minimaal op de hoogte gebracht van informatie.

Aan het begin van zijn literaire werk leed de jonge Dostojevski eerder aan een overmaat aan plannen en complotten dan aan een gebrek aan materiaal. De werken van de eerste periode van het werk van Dostojevski behoorden tot verschillende genres:

- * Grappig verhaal - "Naam in negen letters" (gecreëerd in 1845, gepubliceerd in 1847)[120]
- * fysiologisch essay - feuilletons "Sint Petersburg Chronicle" (1847)
- * "Mr. Prokharchin" (1846), [121]Ползунков"Slidzunkov" (1848)[122], "Eerste dief" (1848)[123]
- * Het tragikomische verhaal, "An Alien Wife" en "Jealous Husman" werden gepubliceerd als twee afzonderlijke verhalen in 1848, en voor de publicatie van de eerste tweedelige collectie van werken van 1860 werden gecombineerd onder de titel "Stranger Wife en een Echtgenoot onder [het bed".
- * Kerstverhaal - "De kerstboom en de bruiloft" (1848)[125]
- * "Gosusman" (1847) [126]"Zwak hart" (1848) (1848) [127]"Zwitje nachten" (1848)
- * De roman is de epistolaire roman Poor People (1846); Netchy Nezvanov werd gemaakt in 1848-1849 als een roman van opvoeding, die niet werd voltooid als gevolg van arrestatie, later herverdeeld in een verhaal gepubliceerd in 1866[.

In de Alekseevsky schreef Ravelanena Dostojevski het verhaal "Kleine Held" (1849)[129][4] Veel creatieve inspanningen en plannen van de jonge schrijver hebben hun bredere incarnatie in zijn latere werk gevonden. Het beste werk van deze periode wordt erkend als de roman "Arme Mensen"](130).

Kacking en referentie

De uitvoer op de Semyonovsky Platza op de Semyonovsky

Dostojevski ontkende de beschuldigingen tegen hem, maar de rechtbank vond hem "een van de belangrijkste criminelen" [131][131] voor het lezen en "voor het niet worden vrijgelaten over de verdeling van de misdadiger over religie en de regering van de brief de Belinsky]. Tot 13 november 1849 heeft de Militaire Commissie F. M. M. Dostojevski om alle rechten van de staat en de "doodsuitvoering door [schietpartij]" te ontnemen]. Op 19 november werd het doodvonnis van Dostojevski vernietigd door de conclusie van de algemene auditieve "vanwege de inconsistentie van zijn schuld van de veroordeling" met een veroordeling van acht jaar gevangenisstraf van harde arbeid.] Eind november, keizer Nicolaas I, bij het goedkeuren van het vonnis voorbereid door de auditieve fellow, de Petrase vlag vervangen de achtjarige termijn van harde arbeid van Dostojevski met de daaropvolgende militaire dienst met een privé.[136]

22 december 1849 (3 januari 1850) op het paradeterrein van Semyonov Petrashevs[om te verduidelijken] het oordeel van de "doodsexecutie van de schietpartij" met een breuk met het zwaard werd gegeven, gevolgd door de schorsing van executie en gratie.[137] Op het laatste moment werd de uitvoering van gratie en veroordeling in de vorm van dwangarbeid aangekondigd. Een van de veroordeelden tot executie, Nikolai Grigoriev, werd gek. Gevoelens die Dostojevski kon ervaren voor de executieуточнить[verduidelijken], weerspiegeld in een van de monologen van Prins Myshkin in de roman "Idiot" "Un peu de poussière" (Poet van as) [[139. In 1849 werd Dostojevski, betrokken bij de Petrasjevski zaak, verbannen [naar Siberië.

Tijdens een kort verblijf in Tobolsk van 9 tot 20 januari 1850 op weg naar de plaats van dwangarbeid, de vrouw van de verbannen Decembardisten Zh. - A. Muravyov [de echtgenoot van M. D. - Ja. Isaeva stierf na een lange ziekte.](#)

[Na de dood van keizer Nicolaas I op 18 februari 1855, Dostojevski schreef een loyaal gedicht\[157\], opgedragen aan zijn weduwe, keizerin Alexandra Fjodorovna . Met dank aan de petitie van de commandant van het Siberische korps van de eerste vrouw van de infanterie G. X van X. Gasforta \[\[158\]\] Dostojevski werd gepromoveerd tot onderofficieren volgens het bevel van de minister van Oorlog in verband met het manifest op 27 maart 1855, ter herdenking van het begin van het bewind van Alexander II en het verlenen van voordelen en gunsten aan een aantal veroordeelde criminelen\[.\] In de hoop op het pardon van de nieuwe keizer Alexander II schreef Fjodor Michailovich een brief aan zijn oude vriend, de held van de verdediging van de Sebastopol, de adjudant-generaal Eduard Ivanovich \[161\]Totleben \[161\) met een verzoek om over hem te praten voor de keizer. Deze brief](#)

werd afgeleverd aan Sint-Petersburg door een vriend van de schrijver Baron Alexander Egorovich Wrangel[162], die zijn herinneringen publiceerde na de dood van Dostojevski[163]. Evgeny foto's - Ik. Toleben op een persoonlijk publiek met de keizer kreeg een zekere gratie [[164. Op de dag van de kroning van Alexander II werd vergeving aangekondigd op 26 augustus 1856 door de voormalige Petrasjiieten[.] Alexander II beval echter om geheim toezicht te vestigen voor de schrijver tot een volledig geloof in zijn hoop. [155]] Op 20 oktober 1856 werd Dostojevski gepromoveerd [tot onderteken [].

Op 6 februari 1857 trouwde Dostojevski met Maria Isaeva in de Russisch-orthodoxe kerk in Kuznetsk[.] [167] Een week na de bruiloft gingen de pasgetrouwden naar Semipalatinsk en vier dagen lang stopten ze in Barnaul met P. P. Semenova, waar Dostojevski een epileptische aanval had.] In tegenstelling tot de verwachtingen van Dostojevski was dit huwelijk niet gelukkig.

Dostojevski en Ch. Gemaakt door Valikhanov. De foto werd gemaakt in Semipalatinsk in 1858.

De gratie van Dostojevski [169](d.w.z. volledige amnestie en toestemming om te worden gepubliceerd) werd aangekondigd door het hoogste decreet op 17 april 1857, volgens welke de rechten van de adel werden teruggegeven aan zowel de Decembrians en alle Petrashevs. De periode van afsluiting en militaire dienst was een keerpunt in het leven van Dostojevski: van de eens naderende 'zelfverdorven zoeker in de mens' die nog niet is vastgesteld in het leven van een "gewoon voor een mens" veranderde hij in een diep religieus persoon, waarvan het enige ideaal Jezus Christus was voor de rest van zijn leven. Alle drie de "draaiende" gedichten van Dostojevski ("Europese gebeurtenissen in 1854", "Op 1 juli 1855", "Voor kroning en vredesgevangenis" [170] werden niet gedrukt tijdens het leven van de schrijver. Het eerste gepubliceerde werk van Dostojevski na de ontbering en ballingschap was het korte verhaal "De Kleine Held" ("Jemestische Notities", 1857, nr. 8), [94] die plaatsvond na een volledige amnestie. In 1859, Dostojevski's romans "Dyadushkin Son" werden gepubliceerd [171] in 1859, werden gepubliceerd in het tijdschrift "Russisch woord") en "Secpanchikovo Village en zijn bewoners" [172] (in het tijdschrift "Domestic Notes") (in het tijdschrift "Secpanchikovo Village en zijn bewoners" (in het tijdschrift "Secpanchikovo Village en zijn bewoners" (in het tijdschrift "Domestic Notes")

Op 30 juni 1859 kreeg Dostojevski een tijdelijk ticket[,] waardoor hij naar Tver kon vertrekken, en op 2 juli verliet de schrijver Semipalatinsk [175].] Aan het einde van december 1859 keerde Dostojevski met zijn vrouw en geadopteerde zoon Pavel terug naar St. Petersburg[,] maar de onuitgesproken observatie van de schrijver stopte pas in het midden van de jaren 1870. Dostojevski werd op 9 juli 1875 vrijgelaten uit het toezicht van de politie[.]

In 1860 werd een tweedelige verzameling van werken door Dostojevski gepubliceerd[.] Niettemin, omdat zijn tijdgenoten geen waardige beoordeling konden geven van de verhalen "Oom's Dream" en "Zelfsepanchikovo en zijn bewoners", had Dostojevski een tweede luidruchtig literair debuut nodig, dat de publicatie was van "Notes from the Dead House" [179] (eerste volledig in het tijdschrift "Time", 1861-1862). De innovatieve compositie, de exacte definitie van het genre, waarvan de lezers van Rusland tot nu toe geen literaire critici hebben verbijsterd. Voor tijdgenoten bleek 'Noten' een openbaring te zijn. Voor Dostojevski raakte niemand het thema aan van de voorstelling van het hardwerkende leven [[180. Dit werk alleen al was genoeg voor de schrijver om een waardige plaats in te nemen, zowel in de Russische als in de wereldliteratuur. Volgens A. - Ik. In [181] de Notes van het Dode Huis verscheen Dostojevski in de Russische Dante, die naar de hel ging. - A. - Ik. Herzen vergeleek "Notes" met de Fresco van Michelangelo "Het Laatste Oordeel" [180] en probeerde het werk van de schrijver in het Engels te vertalen, maar vanwege de complexiteit van de vertaling werd de publicatie niet uitgevoerd.

Sinds het begin van 1861 hielp Fjodor Mikhailovich zijn broer Mikhailil om zijn eigen literaire en politieke tijdschrift "Time" [182] te publiceren, na de sluiting waarvan de broers in 1863 het tijdschrift "Epoch" begonnen te publiceren. Dergelijke werken van Dostojevski verscheen op de pagina's van deze tijdschriften als "Telessed and Insulted" (1861) (1861), [183] "Notities uit een dood huis" [184] [184], "De Bad Anekdot" (1862) [185], "Winternots op zomerindrukten" [(1863) en

"Notities from the Underground" (1864)[186][187] De samenwerking in de tijdschriften "Tijd" en "Epoch" markeerde het begin van Dostojevski's journalistieke activiteit en het gezamenlijke werk met N. - N. Verzekering "De winter noteert over zomerindrukken" [195]. De schrijver "in zijn Parijse en Londense indrukken vond inspiratie en kracht" om "zichzelf te verklaren als een vijand van burgerlijke vooruitgang". [196] De beschouwingen van de schrijver over de burgerlijke beschaving in de "Winternotities over zomerimulaties" gingen vooraf aan de historische en sociologische problemen van de "grote vijf-kerk", waarvan de filosofische basis per definitie verdiende A. - S. De vallei werd neergelegd in "Notes from the Underground" [197].

"Opmerkingen uit de [Ondergrondse]" die een nieuwe fase markeerde in de ontwikkeling van het talent van Dostojevski [199] zou deel uitmaken van de grote roman "Confession", waarvan het ongerealiseerde plan zijn ontstaan in 1862. Het eerste deel van de filosofische bekentenis van de held "Underground" [200] werd geschreven in januari en februari, en de tweede ("Tale voor natte sneeuw") - van maart tot mei 1864. In het verhaal, Dostojevski trad op als een vernieuwer, het begiftigen van de redenering van de "ondergrondse [mens]" grote macht van overtuiging. Dit bewijs werd geërfd door Raskolnikov, Stavrogin en de gebroeders Karamazov in de monologen van de volgende romans van de "grote Pentateuch". Een dergelijke ongebruikelijke techniek voor tijdgenoten was de basis voor de verkeerde identificatie van het karakter met de auteur [202][202]. Het bezit van zijn eigen concept van het voordeel van "gereëerd van de bodem en de volksprincipes" [203] "ondergrond paradoxalistische" voert polemieken uit, niet alleen met de theorie van "intelligent egoïsme". Mr. Chernyshevsky [(204)]. Zijn redenering is gericht tegen zowel het rationalisme als optimisme van de verlichtensers van de XVIII eeuw (Russo en Diderot) en tegen aanhangers van verschillende kampen van de sociaal-politieke strijd van de vroege jaren 1860. De "ondergrondse mens" is er zeker van dat "levend [leven]" [K 1] niet vatbaar is voor de berekening volgens de formule " $2 \times 2 \times 4$ " [202][202]. De held van de "Notities from the underground", die in de laatste pagina's van het verhaal zichzelf "anti-held" noemt, [205][206] dichtert bij de filosofische ideeën van Kant, Schopenhauer en Stirner over vrije wil - "zijn eigen, vrij en vrij verlangen" boven alles "Ik heb me al lang gekweld, maar ik was bang om er een roman van te maken, omdat de gedachte te moeilijk is en ik me er niet op heb voorbereid, hoewel de gedachte nogal verleidelijk is en ik haar liefheb. Dit idee is om een mooie man te portretteren". [236] Het is moeilijker dan dit, naar mijn mening, niets kan zijn, in onze tijd [in het bijzonder. Idiot is een van de moeilijkste werken van Dostojevski (238)]. De tragedie van de roman is dat "Prins-Christus" (Meychun - de favoriete held [van de inmenging in het lot van andere personages, niemand erin slaagt gelukkig te zijn, het is niet mogelijk om de vijandige krachten te verslaan, die hij zelf wordt [een slachtoffer

" Demonen "

Aan het einde van de roman "Idiot" bedacht Dostojevski het epos "Atheïsme" (1869-1870), en veranderde later zijn naam in "Het leven van de grote zondaar" zowel met de Nechaevs ("kinderen" - nihilisten van de generatie van "dess"), en met de liberalen ("vaders") [250]), [249][250] tot op zekere hoogte verantwoordelijk voor het begin van terreur. Dostojevski uit de letters N. - N. Op 9 oktober en 2 december 1870 ontstond het idee van een anti-nihilistische roman eind 1869. Direct om te werken aan "Demonen" begon de schrijver in januari 1870 in Dresden, zoals blijkt uit het voorbereidende materiaal voor de roman [251]. In maart 1870 schreef Dostojevski N. - N. Ik ben verzekerd dat de tendentieuze pamflet roman binnenkort zal eindigen. "Niglisten en westerlingen eisen de laatste zweep" [252]. Een dag later meldde de schrijver A. - N. Maikov: "Wat ik schrijf is trendy, ik wil heter aan het woord. (Hier zal me leiden nihilisten en westerlingen, wat retrograde is!) De hel met hen, en ik zal tot [het laatste woord spreken Werk aan de nieuwe significant stasis in de zomer, toen het eerste plan begon te bezetten een krachtig beeld [van Stavrogin dat werd een belangrijke held van "Demons". Toen werd het idee van het werk radicaal herzien en werd het politieke pamflet gecombineerd met de romantiek-tragedie [255]. Het proces van het creëren van "Demonen" kostte Dostojevski meer arbeid dan enig ander werk ervan.

Huismuseum van de schrijver in Oud-Russ

Dostojevski werd op de vlucht voor schuldeisers en werd gedwongen om vier jaar in het buitenland

door te brengen. Op 8 juli 1871, na een verblijf van vier jaar in Europa, keerde Dostojevski terug naar [Sint-Petersburg met zijn familie Terug naar Rusland markeerde de meest gunstige periode van het leven van de schrijver en de helderste periode van het familie geluk op de materiële manier.] De tweede vrouw Anna Grigorievna regelde het leven van de schrijver, nam de leiding van de financiën van de familie aan en sinds 1871 gooide Dostojevski voor altijd Roulette. Deze levensjaren waren zeer vruchtbaar. Sinds 1872 bracht de familie van de schrijver de zomer door in de stad Staraya Russa van de provincie Novgorod[4]. Om zijn gezondheid te verbeteren, reisde Dostojevski vaak naar Duitsland voor een resort in Ems.

In Rusland bleef de schrijver de roman "Demonen" schrijven, die in de tweede helft van november 1872 in Sint-Petersburg werd voltooid[258]. Er waren meer negatieve recensies over de roman dan over het positieve. Zichzelf verdedigend van critici die het idee van de roman "Demonen" verkeerd interpreteerden, plaatste Dostojevski in het "Dagboek van de Schrijver" een artikel "Een van de moderne falsen" (1873), waarin hij schreef dat onder de niet-chakes niet alle "idiotie fanatici", chalops, "monsters" en "bedriegers": "Ik geloof niet, niet alles; Ik ben zelf een oud "Nachaje". "Dagboek van de Schrijver"

De redactie van de "Burger" kondigt de publicatie aan van het nieuwe werk van Dostojevski op de pagina's in 1873 en "The Writer's Diary" in een aparte editie van 1877.

Dostojevski verdreef een neiging tot journalistiek vanaf de eerste periode van creativiteit, toen in 1847 zijn feesten "St. Petersburg Chronicle" werden gepubliceerd. Na een lange dreigeloze pauze werd de zware arbeid en de verbanning van het verlangen van de schrijver naar de berichtgeving over actuele problemen belichaamd in de publicatie van de tijdschriften "Time" en "Epoch". In het eerste januarinumnummer van het weekblad Гражданин "Burger" voor 1873, uitgegeven door V. P. Meshchersky [259]verscheen de sectie "Dagboek van de Schrijver", waarin Dostojevski zijn verlangen uitlegde om zijn eigen houding ten opzichte van de huidige gebeurtenissen te weerspiegelen met de woorden "Ik zal met mezelf spreken ... in de vorm van dit dagboek. "Waar moet je het over hebben? Alles wat me zal verbazen of me aan [het denken zal zetten" [261], toen chaos, gebrek aan overtuigingen en "points of retrats", cynisme heerste in argumenteerde Rusland. - N. K. - Ja. Mikhailovski [262]noemde de nieuwe ritus een commentaar op de roman "Demons", de publicatie waarvan het werk van Dostojevski als redacteur-uitgever van de "Burger" reden gaf aan critici van het beschuldigen van de schrijver van reactie en retrograde. Het uitvoeren van redactionele taken kostte veel tijd en moeite, dus besloot de schrijver de post te verlaten en door te gaan naar de creatie van de roman "Teenager". De laatste pagina ondertekend door Dostojevski als redacteur van de Civic werd gepubliceerd op 15 april 1874[263].

Innovatief [264]in de vorm en inhoud van de publicatie van een auteur bestond uit een reeks feuilletons, essays, polemische notities over de boosaardigheid van de dag, literaire kritiek[,]herinneringen. In The Diary of the Writer werden de antwoorden voor het eerst gepubliceerd aan de brieven van lezers uit heel Rusland, er werden kleine kunstwerken gedrukt: Бобок "Bok" (1873), "De jongen bij Christus op de boom" (1876), "Migte Marie" (1876), "Kentstejaar" (1876), Кроткая "Slept" Сон смешного человека (1876), "Slept" (1876). In 1880 werd er een essay over Poesjkin gepubliceerd. Op de pagina's van het monojournal in de vorm van dialoog, een polemiek van gelijken door de kracht van tegenstanders, die verschillende richtingen van het Russische sociaal-literaire denken vertegenwoordigde: conservatief ("Russische wereld", "Russische Herald"), de liberale ("Bulletin Вестник Европы van Europa") en revolutionair-democratisch ("Patiëntennoots").[266] De auteur schetste verschillende standpunten over moderne gebeurtenissen en hun eigen houding ten opzichte van hen. De zoektocht naar antwoorden op de prangende vragen over het politieke, sociale en spirituele leven van Rusland werd vervolgens voortgezet in de onafhankelijke kwesties van het 'Dagboek van de schrijver' voor 1876, 1877, 1880 en 1881, in de romans 'Leraar' en 'brouwers van de Karamazov', in de toespraak van Poesjkin in 1880. Het "Dagboek van de Schrijver" was erg populair, dankzij welke de invloed van de auteur op de publieke [267]opinie werd toegenomen. "Tiener"

Het schrijversbureau in het laatste appartement in St. Petersburg

Zijn vierde roman van de Grote Pentateuch op verzoek van N. - A. Nekrasova Dostojevski voorzag voor publicatie voor het tijdschrift "Portraumat Notes"[,]waar hij werd gepubliceerd in 1875 [269][269]. Het idee van de roman werd geformaliseerd tijdens het redactionele werk van de schrijver in het tijdschrift "Burger" en werd geassocieerd met zowel de gepubliceerde publicistische toespraken daar[,]zowel met eerdere niet-gerealiseerde plannen als met een aantal vroege werken ("Twin", "Little Hero", "Notes from the Underground") en volwassen romans ("Idiot", "Demonen"). Samen met veel protagonisten van de romans van het "geweldige vijf-boek" is het titelpersonage "Teenager" de drager [van het idee. Op basis hiervan worden literaire critici 'mishandeling en straf', 'diediot', 'demonen' en 'broeders van Karamazov' literaire critici ideologische romans genoemd (de term werd voor het eerst gebruikt door B. M. M. Engelhardt[272[)]. De held van de roman, een 19-jarige tiener Arkady Makarovitch Dolgoruky, probeert de "Afbeelding van Rothschild" te belichamen [274]- "het doel is geen materiële rijkdom, maar macht." Tegelijkertijd overwoog Dostojevski het belangrijkste in het werk om niet het 'idee' van Arkady Dolgoruky op de kracht te controleren, maar om de zoektocht naar een ideaal voor hen. Samen met het thema "vaders en kinderen", [275]weerspiegeld in "Demons", het thema van de opvoeding van de Tiener komt naar voren, dus literaire critici rangschikken dit werk als een roman [van opvoeding.[4] Aan het einde van de Notes (een soort van kronkelige bekentenis) schrijft de held over de onherkenbare verandering van de "Idee van Rothschild": "Maar dit nieuwe leven, deze nieuwe manier, die mijn "idee" is, dat wil zeggen, dat eerder, maar in een heel andere vorm, zodat het niet meer kan worden herkend." [277] "Gebroeders Karamazov" en de toespraak over Poesjkin

In maart 1878 verzocht het Comité van de Schrijvers van de Schrijvers van Frankrijk Dostojevski deel te nemen aan het Internationaal Burgerlijk Congres in Parijs onder voorzitterschap van V. Gemaakt door Hugo. In de lijst van leden van de International Literary Association leidde Dostojevski vertegenwoordigers uit Rusland [278].] Om de redenen voor de ziekte en de dood van Alexei's zoon, Dostojevski was niet in staat om het congres op 30 mei (11 juni) 1878 bij te wonen.[279]

In de winter van 1878, de opvoeder van de Groothertog Cerepa[Sergei] en Pavel Alexandrovich D. - S. Op verzoek van keizer Alexander II ontmoette Arsenyev de schrijver in het voorjaar de schrijver uit voor een diner met de groothertog. Met Alexander II was Dostojevski niet persoonlijk bekend, maar drie keer was hij lunches bij met zijn zonen Sergei en Pavel Alexandrovich. Op 21 en 24 april 1878 was aanwezig bij de lunches bij de grote prinses met Dostojevski. - N. Bestuzhev-Ryumin[282][282]] De derde lunch met Dostojevski vond plaats op 5 maart 1879 als Groothertog. K. - Ja. Romanov "Fedi's" is mijn "karakter", mijn eenvoud. Misschien kan ik daar niet op opscheppen..."[321 - A. Mr. Dostojevskaja herinnerde aan het Evangelie van de Decembardisten van de vrouwen van de Decembardisten: "Tijd twee voor zijn dood, toen de kinderen tot zijn oproep kwamen, beval Fjodor Mikhailovich het Evangelie aan zijn zoon Feda te geven" [322][322]. Afstammelingen van Fjodor Mikhailovich blijven wonen in St. Petersburg[323][.] In een interview met het tijdschrift "The Results" zei de achterkleinzoon van de schrijver Dmitry Andrejournning Dostojevski (1945-2024) dat hij zichzelf als een bekende amateur beschouwt Dmitry Dostojevski speelde in drie films (Jukes, 'Journey Dostojevski', 'De geheime dienst van Zijne Majesteit'). Hij leidde een tram in Sint-Petersburg door de historische plaatsen [van Dostojevski

Poëtica is ook van Poe

Lees meer over De Poëtica van Dostojevski

De innovatie van Fjodor Michailovich Dostojevski op het gebied van de poëtica wordt beschouwd in de monografieën en artikelen van de onderzoekers van het schrijverswerk.

Filosofische en politieke opvattingen

Lees het artikel voor: Filosofie van Dostojevski

Dostojevski werd gearresteerd in het wachthuis op het Sennaya-plein. Hier was hij op 21 en 22 maart 1874 "voor schending van de volgorde van publicaties"

Famish Afbeeldingen M. M. Dostojevski leerde de filosofie niet, schreef geen filosofische verhandelingen en beweerde geen filosoof te zijn. De tijdgenoten van de schrijver beschouwden zijn

werken niet vanuit een filosofisch standpunt. Echter, op dit moment, zoals de Amerikaanse onderzoeker James Scanlan schreef, “zelfs de hardste criticus moet erkennen dat Dostojevski, voor al zijn afstand van de academische filosofie, was een van de meest filosofische schrijvers.”[327] Van de kant van de tegenstanders F. M. M. Dostojevski werd op verschillende momenten geïnterpreteerd als retrograde, reactionairнационализм, nationalisme, chauvinisme, анахронизманachronisme, antisemitisme en zwartheid. Famish Afbeeldingen M. M. Dostojevski stond bekend als een retrograde en reactionair na de publicatie van de roman “Demonen”, toen een deel van het ontwikkelde publiek de opvattingen van nihilisten, Narodniks en revolutionaire democraten steunde. Dit advies werd ondersteund door het werk van N. K. - Ja. Mikhailovsky “Cruel Talent”, epigrafen waarop citaten uit het werk van F. M. M. Dostojevski getuigt van een verkeerde interpretatie van hun ideologische oriëntatie [328]].

In een interview met de BBC Russian Service zei de Amerikaanse aartsbisschop Rowan Williams van de BBC: “Dostojevski is een vreselijk lastige auteur voor elke politicus, althans voor links, zelfs voor rechts: hij verwijderd stevast alle arrogantie. En dat [is naar mijn mening

Meningen over het socialisme

Dostojevski noemde later zijn politieke opvattingen over de Petras “theoretisch socialisme” in de geest van [het Vierduizend systeem. Na de eerste reis naar de landen van Europa in 1862, werd Dostojevski een tegenstander van de universele, pan-Europese vooruitgang in Rusland, sprekend in het artikel “Winternota's over zomermedicatie” (1863) met een scherpe kritiek op de West-Europese burgerlijke maatschappij, ter vervanging van vrijheid [“een]miljoen”. Het concept van het Herzen ‘Russisch socialisme’ Dostojevski vervuld met christelijke inhoud][331]. Dostojevski ontkende de verdeling van de maatschappij in klassen en klassenstrijd, in de overtuiging dat het atheïstische socialisme de bourgeoisie niet kon vervangen, omdat het in principe niet verschilt. In de tijdschriften “Tijd”, Эпоха“Epoch” en in het “Dagboek van de Schrijver” gaf Dostojevski de gelegenheid om vrij tegenstrijdige meningen te uiten. De schrijver beschouwde zichzelf als liberaler dan de Russische liberalen:

* Kortom, onze liberalen, in plaats van vrijer te worden, zich als touw, zullen ik, gebruikmakend van deze merkwaardige kans, zwijgend over de details van mijn liberalisme. Maar in het algemeen zal ik zeggen dat ik mezelf als liberaal beschouw, althans voor degene die ik helemaal niet wil kalmeren. - Dostojevski F. M. M. Dagboek van de schrijver. - In januari. - Ch. 1 1 van By the it. In plaats van een voorwoord. Over de grote en kleine beren, over het gebed van de grote Goethe en in het algemeen over slechte gewoonten

Soplanisme : Sooplanisme

Tijdens het leven van Dostojevski in de culturele lagen van de samenleving, verzet Rusland-West zich tegen twee richtingen van sociaal en filosofisch denken - Slavofilisme en западничествоhet westerisme, waarvan de essentie ongeveer dit is: de aanhangers van de eerste betoogden dat de toekomst van Rusland in nationaliteit, orthodoxie en autocratie, de aanhangers van laatstgenoemde geloofden dat de Russen het voorbeeld van de Europeanen in alles moesten nemen. Beiden overwoogen het historische lot van Rusland. Een smalle kring van medewerkers van de tijdschriften “Time” en “Epoch” samen met Dostojevski hield vast aan zijn eigen onafhankelijke positie, uitgedrukt door почвенничеством“courtooling”][332].

Politieke opvattingen over F. M. M. Dostojevski moet worden beschouwd in het kader van de officiële nationaliteit (ortodoxy, autocratie en nationaliteit). Politiek wetenschapper L. V. Polyakov telt F. M. M. Dostojevski aan de uitstaande vertegenwoordigers van het Russische conservatisme[,]en de historicus A. V. Repnikov schrijft de vervuiling van F. M. M. Dostojevski voor het Slavofialisme en]het Russische conservatisme. De meest uitgebreide vervuiling wordt beschouwd in de monografieën van de Poolse politicoloog Andrzej Andrey de Lazari [335]en de Canadese historicus Wayne DowlerWayne Dowler.[336]

Ondanks de confrontatie met de Slavofiel, rangschikte de schrijver zelf zichzelf onder de Slavofielen die pleitten voor de eenwording van alle Slaven (panslavisme):

* “Ik ben in veel opzichten de overtuigingen van puur Slavofiel, hoewel misschien niet helemaal een Slavofiel.” • ... En ten slotte, voor de derde Slavofiel, betekent en concludeert deze vereniging van de Slaven onder leiding van Rusland de spirituele unie van alle gelovigen in het feit dat ons grote Rusland, aan het hoofd van de verenigde Slaven, tegen de hele wereld zal zeggen, de hele Europese mensheid en beschaving haar nieuwe, gezonde en nog steeds ongehoorde wereld. Dit woord zal ten goede en werkelijk in de vereniging van de hele mensheid worden gezegd door een nieuwe, broederlijke, wereldunie, waarvan het begin ligt in het genie van de Slaven, en vooral in de geest van de grote mensen van de Rus, die zo lang geleden hebben geleden, zo gedoemd tot zwijgen, maar altijd grote krachten bevat voor de toekomstige verklaring en de oplossing van vele bittere en meest fatale misverstanden van de West-Europese beschaving. Ik behoor tot deze afdeling van de overtuigden en gelovigen.” – Dostojevski M. M. Dagboek van de schrijver. Juli-augustus. - Ch. 2 van 2. Erkenning van de Slavofiel

In 1860, Dostojevski bedacht de term “Russische idee” [337][337][1] De filosoof A. V. Gulyga schreef: “Het Russische idee van Dostojevski is een opgesloten concept van universele moraal.”[339] Dostojevski beschreef de Russische cultuur als gebaseerd op het diep-orthodoxe begrip van het christendom, en het Russische volk als een people-gorobes, het hebben van een speciale roeping, bestaande uit het wijzen op de mensheid de religieuze weg naar redding en het langs de weg te leiden[340][341].

Dostojevski verwelkomde de hervormingen van Peter I, die de Russische cultuur verrijkte met Europese genieën, en riep Rusland en Europa op tot vreedzame broederschap:

* Wat is de hervorming van Petrus voor ons? We zijn niet vijandig, maar vriendelijk, met volledige liefde, hebben we in de ziel onze genieën van andere naties geaccepteerd, allemaal samen. En de bondgenoot heeft reeds onze bereidheid en neiging tot universele universele hereniging van de mens met alle stammen van de grote Arische familie getoond. Om een echte Rus te worden, om heel Russisch te worden, misschien betekent het de broer van alle mensen, allemaal, als je wilt. Want het huidige Russische Europa en het lot van de hele grote Arische stam is even duur als Rusland zelf, evenals het lot van zijn geboorteland, omdat ons lot de wereld is, en niet met het zwaard dat is verworven, maar door de kracht van broederschap

In 1879 kondigde Dostojevski in zijn beroemde Poesjkin-toespraak aan de bereidheid van de Russen aan om “zich te verenigen met alle stammen van de Grote Arische familie”. In de uitvoeringen van Dostojevski was het de Russische ‘universaliteit’ en ‘broederschap’.]

Apocalypyptiek s

Dostojevski in 1879

Dostojevski was ervan overtuigd dat het einde van de wereld in 1876 of 1877 zou komen (hij deed specifieke voorspellingen), wanneer de laatste strijd tussen goed en kwaad zou plaatsvinden, waarna de heerschappij van de universele broederschap zou beginnen. In zijn verzameling “Dagboek van de Schrijver” interpreteerde Dostojevski Openbaring als een strijd van persoonlijkheden incarnaties incarnaties. Hij geloofde dat hij in staat zou zijn om de karakters van deze volkeren te begrijpen en hun Jacties te voorzien

Hij stelde verschillende versies van de ontknoping van de geschiedenis voor. Het katholicisme (Frankrijk), het protestantisme (Duitsland) en de orthodoxie (Rusland) zullen onderling vechten; Rusland zal de winnaar van deze strijd zijn; Christelijk Rusland zal de krachten van de antichrist onder leiding van de paus bestrijden; of het christelijke principe van liefde zal het ‘Joodse principe’ van het materialisme, vertegenwoordigd door Benjamin Disraeli, Engeland en de Russische financiële gemeenschap, evenals de Joden zelf, confronteren. Toen dit laatste idee in zijn gedachten de overhand had over andere versies, schreef Dostojevski dat Joden, als ze de gelegenheid hadden, de Russen aan de laatste man zouden hebben uitgezet, zoals ze volgens hem deden met de Kanaaniaanse stammen in bijbelse tijden. Dostojevski wordt gezien als een voorbeeld van de stelling van Norman Kohn dat apocalyptiek antisemitisme voedt. Vanuit het standpunt van Dostojevski, in de laatste strijd tussen goed en kwaad, zullen de Joden zich waarschijnlijk manifesteren als een kracht [van het kwaad

Toen het einde van de wereld niet kwam, stopte Dostojevski met het publiceren van het 'Dagboek van de Schrijver' en schreef hij zijn grootste roman 'Broekjes van Karamazov'. Daarin wordt de Apocalypse niet langer als onvermijdelijk geïnterpreteerd, maar wel als metaforisch of [onvoorspelbaar][].

De Joodse kwestie

Het probleem van het antisemitisme van Fjodor Dostojevski heeft zijn fans, vooral in het Westen, altijd zorgen gemaakt. Critici minimaliseerden of rechtvaardigden vervolgens de opmerkingen van Dostojevski over de Joden en verwierpen vervolgens zijn werken als antisemitisch. Ze spraken hun verbazing uit dat de auteur, die zo volledig mededogen uitdrukte voor al het lijden en toegewijd aan de christelijke ideeën van liefde en barmhartigheid, deze overtuigingen kon verlaten toen hij over de Joden schreef.[346]

De negatieve perceptie van Joden en de religieuze vijandschap van het christendom voor het jodendom worden uitgedrukt in kunstwerken en in de journalistiek van Dostojevski. Hij had een negatieve houding ten opzichte van de "buitenlanders" en "eparatieve" religies, die kenmerkend waren voor het Russische nationalisme van de moderne tijd. De schrijver gebruikte pejoratieve bijnamen: жи́ды, вло́еистовы, жи́дкий вло́еистов, вло́еистовы, ю́вели, [gewoonten, dinity In het algemeen speelden Joden tot de laatste vijf tot zes jaar van het schrijversleven slechts een kleine rol in zijn denken. In de meeste van zijn kunstwerken noemde Dostojevski Joden alleen terloops of als beelden die helpen om elke andere gedachte te benadrukken. Gezien de Russische context van die tijd rechtvaardigen zijn werken uit de jaren 1860 geen beschuldigingen van antisemitisme. In het midden van de jaren 1870 onderging zijn denken echter een beslissende wending, vanaf dat moment tot aan zijn dood in 1881, begon hij antisemitische ideeën te promoten en zijn werken inspireerden vele anderen. Zelfs naar Russische maatstaven van zijn tijd viel Dostojevski op als een bijzonder harde criticus van de Joden. Deze verandering in de opvattingen is te wijten aan zijn ideeën over het einde van de wereld in 1876 of 1877, wanneer de laatste strijd van naties of naties zal plaatsvinden en in deze laatste strijd tussen goed en kwaad, de Joden zullen aan de kant van het kwaad staan.[344]

Het eerste Joodse karakter in het werk van de schrijver was Isai Fomi Boumstein ("Notities from the Dead House", 1861-1862), een Riga jood, een veroordeelde die de auteur als Yankely van Taras Bulba heeft gestileerd. Manieren, verschijning, gebedsrituelen en toespraak van Isaias Dostojevski afgebeeld spotten spottend en onvriendelijk. Bijna alle Joden in zijn werken gaven de schrijver negatieve karakters, waardoor ze tegelijkertijd gevaarlijk en zielig, laf en brutaal, sluw, hebzuchtig en oneervol waren. Dostojevski wendde zich tot antisemitische postzegels en botsingen, inclusief de ontheiliging van Бечка, de icoon van de Moeder van God door de Joden in de 'Wes'[347], de 'gerechtigheid' van de beschuldiging van het ritueel gebruik van het bloed van christelijke baby's in de 'bruten van de Karamazov'. Echter, in deze roman, zoals in de vroege romans, Joden spelen vrijwel geen rol[.]

Dostojevski besteedde veel aandacht aan de Joodse kwestie in de journalistiek. In zijn tijdschrift Time steunde de schrijver de wet van 27 november 1861, die de burgerrechten van Joden uitbreidde met een hoger onderwijs en een bezwaar maakte tegen de anti-Joodse toespraken van Денъде Slavofielenus Ivan Aksakov. In de journalistiek van Dostojevski uit de jaren 1870 kreeg de Joodse kwestie een controversiële, meestal ongewenste interpretatie. Net als de meerderheid van de Russische publicisten van zijn tijd, gaf Dostojevski de Joden de schuld van de navormde ruïne van de Russische boeren. Joden zijn volgens hem een groot gevaar voor Rusland en zijn volk economisch, politiek en geestelijk. Hij betoogde dat er geen haat is tegen de Joden in het Russische volk, maar de Joden zelf haten de Russen en de beperkende wetten tegen Joden zijn niets meer dan de zelfverdediging van de door de Joden onder de indruk zijnde Russen. De liberalisering van het politieke regime leidt naar zijn mening tot het feit dat "vloeistoffen volksbloed zullen drinken". Dostojevski schreef vooral negatief over een opgeleide jood, "van degenen die niet in God geloven" en het begin van het kosmopolitisme en het либерализм liberalisme dragen. Zo'n jood verbindt de

Joodse schootje met Heer Beaconsfield. Hij richtte zich op Rusland, wiens beleid van Dostojevski het met een Joodse oorsprong uitlegde. De schrijver verklaarde dat de kracht van het "Joodse idee" in de wereld de oplossing van de Slavische kwestie op het Congres van Berlijn verhinderde ten gunste van de Slavische volkeren, en niet [van de Turken].

In 1877 ontvangen brief A. W. W. van W. Kovner, die de schrijver van antisemitisme, Dostojevski in hetzelfde jaar beschuldigde, wendde zich opnieuw tot de Joodse kwestie, waaraan hij verschillende hoofdstukken in het dagboek van de schrijver wijdde. Maar al 40-eeuwen, zoals je zegt, hun bestaan bewijst dat deze stam een extreem sterke vitale kracht heeft die, in de voortzetting van het hele verhaal, niet in een andere status in statu (de staat in de staat) kon worden gevormd. Negatieve houding ten opzichte van Joden wordt weerspiegeld in de brieven van de schrijver van 1878-1881, waar hij, opmerkend de actieve deelname van de Joden aan de revolutionaire en socialistische beweging, betoogt dat de "jido" alles wint door elke radicale omwenteling en de verzwakking van "alles dan niet Joden". In Duitsland, naar zijn mening, overal 'Joodse gezichten'. In de Sovjet-editie ("Letters. 1832-1881", bewerkt en met aantekeningen A. Dolinina, t. 1-4, M.-L., 1928-1959) deze plaatsen zijn weggelaten [tweedelige \(1860\)](#) en een [vierdelige \(1865-70\)](#), toen [Dostojevski's beste werk "Notes from the Dead House" was.](#)[\[364\]](#) Deze beoordeling werd gedeeld door L. - N. Tolstoj en V. - Ik. Lenin (365 "Dubbel", "Notities uit de ondergrond", Идиот "Idiot" waren onbegrijpelijk voor tijdgenoten. Later in het werk "De legende van de grote inquisiteur" (1894) V. Rozanov schreef over de "Notes from the Underground" als de hoeksteen van Dostojevski's literaire activiteit, de hoofdlijn in zijn wereldbeeld. De enige criticus die het ideologische plan van de roman "Idiot" begreep, was de tegenstander en ideologische tegenstander van de schrijver. E. Zoutjkov-Gehchedrin [\[4\]](#)[\[4\]](#).

[In de loop van de tijd werd \[de beste roman erkend als "Misdaad en straf" \[\\[\\[366\]\(#\) \[\\[366\\]\]\(#\)](#). In de belangrijkste artikelen van de critici-tijdgenoten van de "Russische Jacobijnse" P. - N. Tkacheva en Narodnik theoreticus N. K. - Ja. Mikhailovski's complexe filosofische probleem van "Demonen" werd omzeild door stilte, en het belangrijkste was dat de aandacht werd gevestigd op de anti-nihilistische oriëntatie van [de roman. Zelfs voor de publicatie van Бесов "Besov" die Dostojevski voorzag, voorzag hij dat hij "retrograde" zou worden. De evaluatie van de schrijver als een reactionair was stevig verankerd in de liberale, революционно-демократической revolutionair-democratische, Narodnik, en later in de marxistische kritiek[\[367\]](#), en is te vinden in de moderne auteurs. De dissonantie in de marxistische kritiek luidde de woorden van Rosa Luxemburg, die overeenkwam met de beoordeling van Dostojevski als een reactionair, maar tegelijkertijd beschouwde de basis van zijn werk als reactionair.] Na de dood van de schrijver kreeg de "Broeders van Karamazov" een hogere waardering. D. - Ja. P. Mirsky schreef over de vier grote romans van de schrijver ("de vijfpunter" zonder "Leraar"). Pas in de tweede helft van de 20e eeuw werden de vijf beroemdste romans van de schrijver de "grote vijfdaagse mazoon" genoemd.

Beoordeelde de persoonlijkheid van Dostojevski een aantal liberale en democratische figuren, in het bijzonder de leider van de liberale Narodniks N. K. - Ja. Mikhailovsky [\[369\]](#)[\[](#) [\[370\]](#)] In 1913 gaf Maxim Gorky voor het eerst Dostojevski een beoordeling van het "kwaadaardige genie" en sado-masochist[\[371\]](#)[\[.\]](#)

In 1912, B. Famish Afbeeldingen Pereverzev schreef dat in eerlijkheid en waarheid, in termen van originaliteit en nieuwigheid van inhoud, de artistieke waarde van Dostojevski's werken universeel wordt erkend [\[373\]](#) en de waarden van het belang van het werk van Dostojevski in drie gezichtspunten voor hun beste vertegenwoordigers wordt verdeeld, en de waarden van het belang van het werk van Dostojevski in drie gezichtspunten voor hun beste vertegenwoordigers is verdeeld:

* Н. К. Михайловский — персонажи Достоевского психически больные люди и дело психиатров-специалистов возиться с ними; произведения Достоевского не имеют художественной ценности.

* D. - Ja. - S. De werken van Dostojevski hebben een profetische, messiaanse betekenis; Dostojevski's helden zijn de aankondigingen van de nieuwe mensheid, maar we zijn niet in staat om de betekenis van Dostojevski's werken te begrijpen.

* V. Mr. Belinsky en N. - A. Dobrolyubov - de helden van Dostojevski vertegenwoordigen een

wijdverbreid sociaal fenomeen, “zet een groot sociaal probleem voor ons, vraag van ons, zowel door gedachte als door [actie” [374]].

Pereverzev schreef: “Mikhailovski begreep de dubbele aard van de psyche van de helden van Dostojevski niet. Mikhailovski begreep ten onrechte het karakter van het werk van Dostojevski.”[375]

- N. K. - Ja. Mikhailovski kon de complexiteit en originaliteit van het werk van Dostojevski niet waarderen, ontkende het humanisme van de schrijver, die zich tot V aangetrokken voelde. Mr. Belinsky en N. - A. Dobrolyubov zag in de psychologie van het “grote hartgetuige” de innovatie van het realisme niet, en “wrede talent” beschouwd als de eigenschap van zijn persoonlijke psychologie.[376] De ideologische tegenstanders van Dostojevski werden dubbel beoordeeld door de ideologische tegenstanders van Dostojevski - liberalen, democraten, communisten, communisten, toen het wereldbelang van het werk van de schrijver niet werd betwist: “Dostojevski's genie, maar ...”. Na “maar” volgde het negatieve ideologische label. Deze standpunten zijn nog steeds te vinden.

Voor een adequate perceptie van tegenstrijdige wederzijds exclusieve beoordelingen van gezaghebbende auteurs moet rekening worden gehouden met de historische en politieke situatie, de naleving van een bepaalde ideologie. Bijvoorbeeld, VI. - S. Solovyov schreef dat Dostojevski - het proete “geloof geloofde in de oneindige kracht van de menselijke ziel” en G. M. M. Friedlander noemde de mening van de grondlegger van de literatuur van het socialistische realisme M. Gorky, die met Dostojevski herdacht tegen zijn “geloof in de mens, overdrijving tot de macht van het duistere, “dier” principe dat in de mens wordt gegenereerd door de kracht van eigendom.”[377]

Met Shakespeare vergeleek Dostojevski voor het eerst de historicus en de gepassioneerde bewonderaar van de schrijver E. V. Tarlet, die de Russische schrijver beschouwde als ‘de grootste kunstenaar van de wereldliteratuur’. Na een optreden in 1900 in de Russische Assemblee in Warschau met een lezing “Shakespeare en Dostojevski” E. V. Tarle schrijft A. Mr. Dostojevskaja: “Dostojevski opende in de menselijke ziel zulke afgronden en afgrond dat zowel voor Shakespeare als voor Tolstoj gesloten bleef” [378[378]]. Volgens theoloog Rowan Williams, Dostojevski-Roemaan dacht aan het creëren, zoals Shakespeare[.]

Een aantal auteurs (p. - N. Boelgakov in het rapport “Russische tragedie” 379, M. - A. Gemaakt door Voloshin, Vyach. Ivanov in de toespraak, die de basis werd van het artikel “De belangrijkste mythe in de roman “Demonen”[,]B. V. Rozanov) begon voor het eerst te praten over de tragedie van de werken van Dostojevski. In 1911 introduceerde Vyacheslav Ivanov, met betrekking tot de romans van Dostojevski, een nieuwe term “romantragedie”, die samen met de auteurs D gebruikte. - S. Ivan Merezhkovski (Iwana) Famish Afbeeldingen Aleksandr Annensky (voetballer) Leonid (voetballer) Aleksandr Volynsky (voetballer) V. Vladimir Loekasjinski (voetballer) V. Veresaev et al.[255]

Vekhovtsy en Russische religieuze filosofen N. - A. Berdjajev